

La Llegenda del Llac de Banyoles

Fa molt, molt de temps, en un racó amagat entre les muntanyes i els vastos boscos de Catalunya, hi vivia un gegant que es deia Gori. En Gori era tan alt com les torres dels castells i tan fort com cent cavalls junts, però tenia el cor molt tendre i sensible.

En Gori vivia sol en una cova gran enmig del bosc. Tot i que era feliç en la seva llar, sovint se sentia sol. Li agradava caminar entre els arbres alts i sentir els sons del bosc. Un dia, mentre passejava, va sentir una veu dolça que cantava. Era tan bella i melòdica que en Gori va seguir el so fins que va veure una noia que recollia flors en un prat.

La noia es deia Alba, i era tan bonica com el primer raig de sol del matí. Els seus cabells brillaven com l'or quan el sol el tocava, i el seu somriure era tan radiant que fins i tot les flors semblaven girar-se per mirar-la. En Gori es va enamorar d'ella de seguida. Però cada cop que pensava apropar-se, es recordava a si mateix que era un gegant i que mai no podria ser acceptat per ella o per la gent del poble.

Nit rere nit, en Gori s'asseia a la seva cova, mirant el prat on havia vist Alba per primera vegada. La tristesa va començar a omplir el seu gran cor, i una nit, la tristesa es va convertir en llàgrimes. En Gori va

començar a plorar silenciosament. Les seves llàgrimes, grans com perles, van començar a caure sobre la terra seca del bosc.

Va plorar durant hores, i les seves llàgrimes van formar un petit rierol. A mesura que passaven les hores i en Gori no podia aturar les seves llàgrimes, el rierol es va convertir en un riu petit, i després, increïblement, en un llac gran.

Al matí, quan en Gori va deixar de plorar, davant seu hi havia un llac immens on abans hi havia hagut terra seca. El llac brillava sota el sol del matí, i cada ona semblava portar un trosset de la tristesa d'en Gori.

Des de llavors, el Llac de Banyoles ha estat un lloc de bellesa i melangia. Diuen que les aigües del llac són tan profundes i misterioses com el cor d'un gegant, i que a vegades, quan tot està tranquil, pots sentir un eco suau, com si el llac plorés en record d'un amor perdut.

Els nens del poble proper sovint juguen a la vora del llac, i els avis els expliquen la història del gegant i la seva llàgrima que va crear aquest meravellós paratge. Així, la llegenda d'en Gori i el seu amor no correspost continua viva, tocant els cors de tots aquells que escolten la història.